

Sygn. akt SDI 30/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Dariusz Świecki

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Radców Prawnych radcy prawnego Barbary Bołtryk - Czechowskiej
w sprawie aplikanta radcowskiego **M. Z.**

uniewinnionego od zarzutu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust.
1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2010 r., Nr
10, poz. 65 ze zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 stycznia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości na niekorzyść uniewinnionego
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych
w W. z dnia 31 maja 2012 r., sygn. akt WO-[...]

zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby
Radców Prawnych w [...]

z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt OSD [...]

**uchyla zaskarżone orzeczenie oraz zmienione nim orzeczenie
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców
Prawnych w [...] z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt OSD [...]**

i sprawę przekazuje Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Aplikant radcowski M. Z. orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt OSD [...], został uznany za winnego tego, że od dnia złożenia ślubowania aplikanckiego tj. od dnia 7 stycznia 2010 r., prowadził działalność gospodarczą sklasyfikowaną w PKD pod symbolem 7411 Z - zarezerwowaną dla osób posiadających szczególne uprawnienia i na stronie internetowej „www.[...].pl” oferował do dnia 24 lutego 2011 r. usługi w zakresie zastępstwa procesowego w postępowaniach przed sądem i organami administracji publicznej na terenie Polski, nie posiadając do tego uprawnień, tym samym wprowadzając w błąd potencjalnych klientów co do swoich kwalifikacji i umiejętności, tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 ze zm.). Za to przewinienie została mu wymierzona kara dyscyplinarna upomnienia.

Od tego orzeczenia odwołanie złożył obwiniony i wniósł o uniewinnienie od przypisanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczeniem z dnia 31 maja 2012 r., sygn. akt WO-[...], na podstawie art. 17 § 1 ust. 3 k.p.k. uniewinnił obwinionego od przypisanego mu czynu.

Orzeczenie Sądu drugiej instancji zostało zaskarżone kasacją Ministra Sprawiedliwości na niekorzyść obwinionego, w której podniesiono zarzut rażącego naruszenia prawa w postaci obrazy przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 437 § 1 i 2 k.p.k. poprzez naruszające jego dyspozycję uchylenie się od rozstrzygnięcia w przedmiocie sposobu rozpoznania środka odwoławczego i jednoczesne rozstrzygnięcie co do istoty sprawy;
- art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, poprzez zawarcie w orzeczeniu rozstrzygnięcia nie przewidzianego przepisami ustawy, tj. wydanie orzeczenia o uniewinnieniu obwinionego w sytuacji, gdy stwierdzenie po rozpoczęciu przewodu

sądowego, że społeczna szkodliwość czynu zarzucanego obwinionemu jest znikoma, winno skutkować umorzeniem postępowania.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów Minister Sprawiedliwości wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Niezależnie od podniesionych przez Ministra Sprawiedliwości zarzutów, wobec stwierdzenia w procedowaniu przed Sądem pierwszej instancji przesłanki określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., konieczne stało się uchylenie nie tylko zaskarżonego orzeczenia, ale również orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt OSD [...]. Na rozprawie pierwszo-instancyjnej przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym w dniu 12 grudnia 2011 r., kiedy to nastąpiło ogłoszenie orzeczenia w sprawie obwinionego M. Z., obecna była jedynie sędzia-przewodnicząca – A. M.-D., brak było natomiast dwóch pozostałych członków składu sędziowskiego – A. W. i Z. P.. Oznacza to, że w postępowaniu tym dwoje członków składu sądującego nie było obecnych na całej rozprawie, co znajduje potwierdzenie w protokole ogłoszenia orzeczenia, jak i oświadczeniu Przewodniczącej Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...].

Należy podkreślić, że obecność wszystkich członków składu orzekającego na rozprawie aktualizuje się od chwili wywołania sprawy aż do ogłoszenia wyroku, a zatem nie ogranicza się jedynie do fazy postępowania dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2001 r., II KKN 283/01, LEX nr 54975, Prok.i Pr.-wkł. 2002/9/9; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2010 r., V KK 158/10, Biul.PK 2010/6/25, LEX nr 612470). To uchybienie miał obowiązek dostrzec Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, czego niestety nie uczynił.

W tej sytuacji, tj. po stwierdzeniu uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone orzeczenie oraz zmienione nim orzeczenie Sądu pierwszej instancji, i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], na podstawie art. 436 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o

radcach prawnych, uznając zarzuty kasacyjne za przedwczesne, nadmieniając jednocześnie, że ich zasadność wydaje się być oczywista.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

aw